

From: "Jonas Englund" <jonas-k.englund@polisen.se>
Date: 25 Mar 2020 10:44:13 +0100
To: "Fureg Palme Skanning" <fureg-palme.skanning@polisen.se>
Subject: E-09978-00-Q
Attachments: E-09978-00-Q.DOCX

**Protokoll fört vid förhör med
Ljungqvist, LEIF Göran**
med personnummer [REDACTED]

Förhöret hållet i NOAS lokaler på
Polhemsgatan 30 i Stockholm onsdagen
den 11 mars med början klockan 13:13.

Förhørsledare: Kriminalkommissarie Hans Melander

Förhörsvittne: ej tillgängligt.

Ljungqvist underrättas om att han skall höras i utredningen gällande mordet på statsminister Olof Palme. Ljungqvist hörs som vittne och förhöret är föranlett av uppgifter som Ljungqvist lämnat i media under februari månad 2020.

Ett sammandrag av förhöret kommer att indikteras och därpå skrivas ut.

Ljungqvist ombedes berätta lite om bakgrunden till att han ställde upp i det media som kallas för Svebbtv.se som är ett internet baserat TV-företag. Han berättar då att han har viss kontakt med en man som heter Claes Hedberg och att de båda vid ett tillfälle diskuterade Skandiamannen och dennes eventuella skuld till mordet. Det framkom då för Hedberg att Ljungqvist inte tror att Skandiamannen har med mordet att göra och med anledning av detta tog Hedberg kontakt med Svebbtv.se och rekommenderade dem att i sin tur kontakta Ljungqvist för att denne skulle kunna få berätta om sina funderingar runt Skandiamannen.

Så skedde också och förmodligen den 24 februari träffades Ljungqvist och Svebbtv.se:s reporter på mordplatsen och Ljungqvist intervjuades. Han berättade då om vad som hänt på Sveavägen och han ombedes nu att berätta detsamma i förhöret.

Ljungqvist uppger att han tillsammans med sin gode vän Jan Andersson kom i Ljungqvists bil som var en Chevrolet Suburbun norrifrån på Sveavägen och innan korsningen med Tunnelgatan så kunde de båda höra en skarp knall, vilket de kommenterade. De sa då att det var konstigt att någon sköt knallskott i mitten av februari då det inte fanns någonting speciellt att fira såsom exempelvis nyår eller liknande. De tänkte dock inte mer på saken utan fortsatte sin färd söderut, men så gott som genast efter den första knallen kom ytterligare en knall och de hade då hunnit fram till det rödljus som finns i korsningen Tunnelgatan-Sveavägen.

I samband med andra knallen såg de några personer på trottoaren på Sveavägens östra sida och förstod att någon blivit skjuten.

På specifik fråga uppger Ljungqvist att mellanrummet mellan de båda knallarna var högst fem, sex sekunder och det var i samband med att han rullade fram mot trafikljuset, som då visade rött, som den andra smällen kom. Trafikljuset slog sedan om till grönt innan han hann stanna bilen och då en framförvarande bil hade fortsatt rakt fram kunde Ljungqvist passera trafikljuset och gjorde då en U-sväng för att sedan färdas en kort, kort bit norrut och därefter stanna vid trottoarkanten intill händelseplatsen.

Samtidigt som Ljungqvist gjorde denna U-sväng sträckte han sig efter sin mobiltelefon som var fastmonterad i bilen och ringde 90 000 till larmcentralen. Han kom fram och yttrade "det är mord på Sveavägen", varpå han meddelades att han skulle bli kopplad till polisen, varpå han sedan fick vänta på detta. Han kommer sedan ihåg att han hann stanna bilen och att han sedan stod stilla vid trottoarkanten med fronten norrut och väntade på att polisen skulle svara i telefonen. Han iakttog under denna tid tre stycken personer på trottoaren, varav den ena låg stilla, medan en annan person stod på huk över den liggande. Han förstod att den tredje mannen som då stod upp var gärningsman och att denne hade skjutit personen som låg ner. På fråga därom uppger att han inte kan svara vad den liggande och den hukande personen gjorde under tiden han iakttog dem beroende på att han hade all sin uppmärksamhet riktad mot den man som han uppfattade såsom gärningsman. Denne stod stilla i uppskattningsvis 5-6 sekunder och tycktes iaktta de båda andra personerna. Efter detta "älgade han iväg" från händelseplatsen in mot gränden Tunnelgatan, det vill säga österut, och Ljungqvist kunde då se att mannen i fråga hade ett "mycket speciellt kroppsspråk".

På direkt fråga uppger Ljungqvist att han aldrig såg mannens ansikte. Han såg i och för sig mannen framifrån, men på grund av de dåliga ljusförhållandena kunde han inte uppfatta några som helst anletsdrag hos mannen. Han har dock en klar minnesbild av hur denne var klädd och han säger att mannen bar en blå täckjacka, korta långbyxor och lågskor. Han minns speciellt att mannen såg ut att ha "kraftigt markerade anklar". Detta beroende på att det blev ett glapp mellan lågskorna och de något för korta byxorna. Han tillägger specifikt att han är helt säker på att mannen i fråga var barhuvad och inte bar någon typ utav huvudbonad.

Han uppger sedan spontant att det dessutom finns en annan viktig detalj i sammanhanget och det är han att uppfattade mannens längd som varande 185 till 190 centimeter. Han tillägger spontant att han själv är i samma längd. Han menar bestämt att han känner till att Skandiamannen är mycket kortare, "ungefär som Lisbeth" åsyftandes Lisbeth Palme. Hans uppfattning är alltså att både Skandiamannen och Lisbeth Palme är någonstans kring 170 centimeter långa. Detta menar Ljungqvist är ett klart tecken på att Skandiamannen inte kan vara gärningsmannen.

På fråga hur Ljungqvist vet att Skandiamannen är cirka 170 svarar han att han såg detta när Skandiamannen kom gående på Sveavägen och rörde sig i anslutning till Lisbeth Palme, han kunde då konstatera att dessa båda var på ett ungefär lika långa och då han sedan har känt igen Skandiamannen i media och kan med bestämdhet säga att det var denne man som kom gående på Sveavägen, så kan han alltså säga att Skandiamannen är på ett ungefär lika lång som Lisbeth Palme, vilkens längd han uppskattar till runt 170 centimeter.

Ljungqvist ombedes därpå redogöra för fortsättningen av händelseförloppet, varpå han uppger att han tycker sig minnas att Lisbeth Palme tittade upp på gärningsmannen då denne stod raklång något lutad över henne då hon själv var hukad över Olof Palme som alltså var den man som låg på trottoaren. Han kan ej svara bestämt på huruvida Lisbeth såg upp på gärningsmannen, men det är hans bestämda uppfattning att hon borde ha tittat upp på honom och under de förhållanden som då rådde borde hon kunna känna igen gärningsmannen.

Tillfrågad vad han själv gjorde uppger han att han satt kvar i bilen i ungefär två minuter beroende på att han väntade på att få ett svar ifrån polisen som han skulle kopplas till. Då han inte fick något svar så klev han till sist ur sin bil och i detta skede hade gärningsmannen "älgat" in på Tunnelgatans förlängning österut. Han gick då fram till Lisbeth Palme och frågade henne "varför sköt han". Han fick dock inget riktigt svar på denna fråga utan Lisbeth Palme sträckte upp sina händer i luften och sa någonting om läkare och ambulans och hon var uppenbarligen mycket upprörd.

I samband med detta ankommer den första polisbilen till platsen och ur den kliver en man som Ljungqvist senare fått klart för sig var poliskommissarie Söderström. Denne gick fram till Lisbeth Palme och uppmanade henne att följa med till polisbilen för att han skulle kunna anteckna diverse uppgifter. Lisbeth Palme vägrade dock och sa att hon var tvungen att få stanna kvar vid sin man, varpå Söderström tycktes ha förståelse för detta, men sa att han dock måste få veta vem mannen i fråga var då han skulle rapportera in detta över radion. Lisbeth Palme svarade då att det rörde sig om hennes make, det vill säga Olof Palme. Söderström tycktes då inte förstå detta till en början utan var tvungen att fråga om, varpå han fick samma svar igen och gick då mot sin bil för att rapportera in saken över radion.

Ljungqvist tillfrågas därpå om han kan redogöra för vilka personer som nu i detta läge fanns på platsen, varpå han uppger att förutom Lisbeth och Olof Palme så fanns där han själv, hans kamrat Jan Andersson, den taxichaufför som lyckades larma om händelsen vilken stod kvar vid sin taxibil, samt två stycken yngre kvinnor som höll på att uträtta första hjälpen på Olof Palme, samt den man som han senare har fått klart för sig har kallats för "riksfyllo". Han minns dessutom att det kom någon person gående över gatan, det vill säga från Sveavägens västra sida

över mot händelseplatsen. Han vet inte vem detta var, men har av någon anledning fått för sig att detta skulle kunna vara den man som heter Morelius. Detta är dock Ljungqvist mycket osäker på.

Förutom dessa personer som Ljungqvist nu har uppgett fanns på platsen så kunde han dessutom se den man som han senare förstått kallats Skandiamannen komma gående norrifrån på Sveavägen. På fråga om hur lång sträcka det var mellan Ljungqvist själv och Skandiamannen när Ljungqvist först såg denne uppger han att det kan röra sig om cirka 10 meter. Mannen kom då gående med raska steg ensam längs husväggen. Ljungqvist preciserar dennes position genom att säga att det kan ha rört sig om 1 till 1 ½ meter från husväggen ungefär. Skandiamannen passerade sedan Ljungqvist som vid detta tillfälle stod i höjd med sin bil på trottoaren och han såg sedan hur Skandiamannen rundade hörnet och vinklade vänster in på Tunnelgatan för att där börja springa, såsom Ljungqvist uppfattade saken för att förfölja gärningsmannen.

Tillfrågad om han ser huruvida Skandiamannen gör någonting annat innan han börjar springa svarar han att så vitt han nu kommer ihåg så kom mannen ifråga gående söderut, rundade hörnet in på Tunnelgatan, varpå han påbörjade sin språngmarsch in i gränden. På fråga hur denne då kunde veta var gärningsmannen tagit vägen, svarar Ljungqvist att det kan mycket väl vara så att denne hann prata helt kort med Lisbeth Palme då han tydligt på något sätt fick informationen om att gärningsmannen skulle bära en blå jacka.

På nytt tillfrågad om Ljungqvist sett att Skandiamannen gjorde någonting annat än komma gående, runda hörnet och börja springa uppger Ljungqvist att förmodligen var det så att han pratade med Lisbeth, men att Ljungqvist missade detta moment då han möjligen vred på sitt huvud och tittade åt ett annat håll för ett kort ögonblick.

Tillfrågad vad han kommer ihåg hände därpå, säger han att det kom en ambulans söderifrån på Sveavägen, varpå han själv klev ut i gatan och stoppade denna för att ambulansen skulle kunna ta hand om Olof Palme som fortfarande då låg ner på trottoaren. Han tillfrågas om det vid detta tillfälle hade kommit ytterligare några polisbilar till platsen, varpå han svarar att såvitt han nu kommer ihåg så var det bara Söderström som fanns på platsen och den bil som Söderström hade kommit i.

Ambulanspersonalen kunde snabbt konstatera att det inte fanns mycket att göra, varpå de började lasta in Olof Palme i ambulansen och i samband med detta så anlände ytterligare ett polisfordon. Det rörde sig då om en piket som också kom söderifrån med ett antal poliser i. Han minns hur dessa hoppade ur och att även dessa sprang in på Tunnelgatan österut. Tillfrågad om han känner till hur de fick veta att gärningsmannen hade sprungit in på Tunnelgatan, uppger Ljungqvist att detta känner han inte till. Uppenbarligen fick de veta av någon på något sätt att det

var den vägen som gärningsmannen hade tagit, men hur detta hade gått till kan inte Ljungqvist svara på.

I samband med att Olof Palme lastas in i ambulansen och denna gör sig klar att åka uttryckte Lisbeth Palme en stark önskan om att även hon skulle få åka med i bilen, varpå Ljungqvist öppnade dörren till ambulansen och sa till ambulanspersonalen att Lisbeth måste få åka med så att inte hon lämnades kvar på platsen. Detta tillåts då och ambulansen lämnar sedan platsen med både Olof och Lisbeth Palme ombord.

Ljungqvist ombedes fortsätta sin berättelse, varpå han uppger att de stannade kvar på platsen en stund och han minns att de pratade med den taxichaufför som hade lyckats tillkalla utryckningspersonal till platsen och han minns också att det kom fram en polis till dem när de stod och pratade vid trottoaren och att denne då frågade om de hade sett någon av händelsen. Ljungqvist hade då svarat polisen att de hade ”skickat iväg Olof Palme med ambulans”, varpå polisen inte tycktes förstå vad Ljungqvist menade. Ljungqvist upprepade då denna fras och sa att de ”skickat iväg Sveriges statsminister med ambulans”. Polisen blev då så förvånad att han inte ens tog namnuppgifter och kontaktuppgifter på Ljungqvist och Andersson.

En kort stund därefter beslutade de sig för att lämna platsen beroende på att de inte ville vara kvar när media eventuellt skulle anlända med allt vad detta skulle innebära. De satte sig således i Ljungqvist bil och åkte vidare till Citykyrkan för att där plocka upp Ljungqvists två söner som skulle anlända med en buss. Ljungqvist tillägger att Citykyrkan är belägen på Vallingatan.

Ljungqvist tillfrågas om han efter att han iakttagit Skandiamannen springa in gränden någon gång under kvällen återsåg denne, varpå han svarar nekande. Ljungqvist tillfrågas därpå om han kan redogöra för när han förstod att den man som han iakttog komma gående och sedan springa iväg in på Tunnelgatan var samma man som i media kallas för Skandiamannen. Ljungqvist funderar kort och säger sedan att man givetvis inte kan låta bli att påverkas av media och fortsätter med att säga att han följde ju massmediabevakningen och såg då vid olika tillfällen den så kallade Skandiamannen i media och kände därigenom igenom honom såsom varande den mannen som han hade sett under mordkvällen.

Ljungqvist tillfrågas därpå om han är helt säker på att den man som han såg under aktuell kväll är den samma som sedan figurerat i media såsom Skandiamannen, på vilket han svarar bestämt jakande.

Han tillfrågas om han någon gång på något sätt har haft kontakt med denne man, varpå han svarar att han inte har haft det. Han tillfrågas om han och hans kamrat Jan Andersson vid något tillfälle har diskuterat Skandiamannen, och svarar att det

inte funnits anledning att diskutera detta dem emellan. Han tillägger spontant att han själv och Jan Andersson har fått lite olika bilder av händelseförloppet den aktuella kvällen och förklarar detta med att han själv koncentrerade sig mest på den man som han uppfattade som gärningsman, det vill säga den man som sprang in på Tunnelgatan medan Jan Andersson enligt egen uppgift koncentrerade sig mest på den man som i media blivit känd såsom "riksfyllot".

Han tillägger att detta har medfört vissa "störningar" dem emellan, beroende på att Jan Andersson i viss mån tycker att Ljungqvist har varit lite för offensiv då han har medverkat i olika mediasammanhang, medan Andersson har velat hålla en något lägre profil. Ljungqvist tillägger dock att detta inte alls varit hans mening, men säger att om man säger fem ord till någon tidning så slår de upp detta på en hel sida så det är svårt att förhålla sig till media och deras arbetsmetodik.

Ljungqvist delges ett kort stycke ur ett förhör som har hållits med honom 860301, i vilket finns indikerat att Ljungqvist är av uppfattningen att gärningsmannen eventuellt bar en ytterrock och att det inte skulle ha rört som om någon jacka. Ljungqvist kommenterar detta med att han inte var speciellt nöjd med den förhørsledare som har hållit det förhöret och att denne försökte påtvinga Ljungqvist diverse åsikter och utlåtanden som Ljungqvist inte ville vara med om.

Ljungqvist delges därpå ett stycke från ett förhör hållet den 27 april 1986 klockan 13:10 med förhørsledare Håkan Ström. På sida nummer sju på den nedre delen finns ett resonemang gällande en man iklädd mörkblå rock, keps och glasögon varande i 40-50 årsåldern och frågan ställs huruvida Ljungqvist möjligen har iakttagit någon sådan man på platsen och vad han i så fall minns angående denne. Ljungqvist säger i förhöret att han inte kommer ihåg att han har sett någon sådan man och säger dessutom att han har olika teorier runt denne man och dennes beteende.

Han tillfrågas om han kommer ihåg detta resonemang och vad han i så fall har menat med sitt uttalande som finns nedtecknat i förhöret. Ljungqvist svarar att han vid det här förhörstillfället inte kan påminna sig om resonemanget ifråga, och kan således inte svara på vad han har menat med att han hade egna teorier om mannen och hans beteende. Han tillägger spontant att han förmodligen var ganska uppskärnad vid det aktuella förhörstillfället och minns att Håkan Ström pumpade på med olika frågor som han försökte svara på så gott han kunde.

Ljungqvist tillfrågas om han har något ytterligare som han vill tillägga till förhöret, varpå han uppger att tyngdpunkten enligt hans uppfattning är att han vill gärna framhålla att Skandiamannen är så pass mycket kortare än den gärningsman som han uppfattade på platsen att det omöjligen skulle kunna vara så att dessa två är identiska med varandra. Han vill också påpeka att Skandiamannen kom ju efter att hela händelsen hade utspelat sig och sprang dessutom efter gärningsmannen

och kan således inte vara identisk med gärningsmannen. Detta tycker Ljungqvist är det viktigaste att få sagt. I övrigt har han ingenting att tillägga.

Ljungqvist tillfrågas avslutningsvis om han önskar avlyssna bandinspelningen, men uppger att han följt med under inspelningens gång och kan således godkänna förhöret som avslutas klockan 14:33.